

[Borsen.]

skilt ud fra en anden Stat, Columbia, det, at U. S. A. havde „elskværdigt“ paataget sig Pligten til at værne om Panama, for saa vidt der skulde ske Landet noget. Det var det eneste, man i det hele havde at henvise til! Hele denne Holdning fra Socialdemokratiets og radikal Side har gjort det saa uhyre vanskeligt at tilvejebringe en Forsvarsordning i Danmark. Man agiterede tilmed ogsaa paa det økonomiske Grundlag, idet man fortalte, at der kunde spares 40—50 Mill. Kr. her, og Landet var endda bedre sikret, i det Øjeblik disse Penge var sparet. Derfor tror jeg at have Lov til at hævde, at disse Partier har faaet mange Vælgere paa et falsk Grundlag, idet disse ikke har kunnet trænge til Bunds i Problemerne og derfor uvilkaarligt har sagt til sig selv: Kan der spares saa mange Penge, samtidig med at Landet er bedre betrygget, saa er det givet, at det er disse Folks Raad, vi maa følge.

Nu er der altsaa sket et Omslag. Nu er man kommet til bedre Erkendelse. Man siger — og det blev ogsaa sagt af den ærede Ordfører for Udvalget (J. P. Larsen) —, at det er de ændrede udenrigspolitiske Forhold, der har medført Ændringer i Socialdemokratiets og det radikale Partis Holdning over for dette Spørgsmaal. Heroverfor vil jeg fremføre, at Folkeforbundet eksisterer da i alt Fald endnu, og Paastanden om vor Evneløshed over for Forsvarsopgaven, den Paastand, man førte saa stærkt i Felten i sin Tid, maa jo stadig antages fremdeles at have Gyldighed. Den gik paa den Melodi, at det var ligegyldigt, hvad enten vi anvendte 15, 20 50 eller helt op til 100 Mill. Kr., for Landet kunde ikke forsvare sig, det var kun Parade. Heroverfor har vi fra vor Side altid hævdet, at vi maa manifestere vor Vilje til fortsat at ville leve som selvstændig Nation, vi maa betale en Assurance. Dette kan naturligvis ikke, hvad vi ogsaa gentagende har udtalt, beskytte os under alle Forhold, hvis Europa atter engang staar i Flamme, men det er af uendelig megen Betydning for vort fortsatte Liv som Folk, at Sagen ikke har været os ligegyldig.

Det er denne Betydning, man nu er ved at nemme fra Regeringspartiernes Side, hvilket ses af det Forslag, der er til anden Behandling her i Dag, et Forslag, der i Penge andrager 44—45 Mill. Kr. og omfatter en Mobiliseringsstyrke paa henved 100 000 Mand. Lovforslaget gør imidlertid et ufærdigt Indtryk. Det rummer heller ikke nye Tanker; Opfindsomhed i Henseende til

Forenklinger har f. Eks. været ualmindelig ringe hos den højtærede Forsvarsminister. Udgangspunktet for Ministeriets Overvejelser har været den nuværende Lov af 1932, idet man har forsøgt at føre denne à jour, saaledes at det, man kalder Rammer og Materiel, bedre kom til at svare til hinanden. Naar jeg har sagt, at Forslaget er ufærdigt, tænker jeg navnlig paa Jyllands, Fyns og Hovedstadens Forsvar, idet man kan sige, at alt dette er ualmindelig svagt bygget op.

Den højtærede Forsvarsminister udtalte ved første Behandling og har gentaget her i Byen og ogsaa andre Steder i Landet — jeg har været til Stede ved et af disse Møder —, at man fra Regeringens Side var meget villig til Forhandling med Oppositionen om eventuelle Ændringer i det fremsatte Forsvarsforslag. Det var det, der foranledigede os til at opstille 9 Punkter til Forbedring af Forslaget, paa hvilke Punkter vi mente det trængte til Forbedring. Inden vi gik ind i en Forhandling stillede vi dog en Forespørgsel til Ministeren, om man var villig til at forhandle paa det Grundlag, hvorpaa vore 9 Punkter var opstillet. Ministerens Svar gik ud paa, at man var villig til Separatforhandlinger med Venstre — det fremgaar tydeligt af den Skrivelse, som ogsaa den højtærede Ordfører nævnte —, men det ønskede vi naturligvis ikke. Det vilde da ogsaa være underligt, om vi ved Begyndelsen af Forhandlingerne skulde føre private Forhandlinger med Regeringen, medens et andet stort Parti blev holdt fuldstændig uden for. Det, vi ønskede, var fra Regeringen at faa en Tilkendegivelse af, om der var nogen Mulighed for, at vi kunde komme ind i Realitetsforhandlinger. For saa vidt det var Tilfældet, var vi villige dertil, idet vi naturligvis saa maatte forlange, at der blev taget Hensyn til de Ønsker, vi havde stillet op i de omtalte 9 Punkter. Vi ønskede altsaa ikke de foreslaaede Separatforhandlinger, men vilde saa føre Sagen frem i det samlede Udvalg for at faa et Indtryk af, om der var Muligheder for at komme frem ad de Veje, vi havde peget paa. Separatforhandlinger kunde vi ikke ønske paa dette Tidspunkt, medens der naturligvis paa et senere Tidspunkt — og det kender vi jo saa udmærket godt her i Rigsdagen, naar nogle Partier i et Udvalg kan finde hinanden — ikke var noget i Vejen for, at man kunde tale mere fortroligt med hinanden under fire Øjne. Men det er i alt Fald ikke det, man begynder med, og det vilde vi som sagt ikke være med til.

Vi fremsatte saa rent foreløbige Æn-